

Sygn. akt V CSK 324/17

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M. G.-S.

przeciwko C. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 lutego 2018 r.,

wniosku pełnomocnika pozwanej o zmianę postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt V CSK 324/17

odrzuca wniosek.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy w punkcie 1 postanowienia z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt V CSK 324/17, odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki, a w punkcie 3 oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej, adwokata J. Ż., o przyznanie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym. Pełnomocnik pozwanej zamieścił w odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki wniosek o przyznanie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, ale nie zawarł, wymaganego przez § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016 r. 1717 ze zm.), oświadczenia, że opłata należna z tytułu udzielonej pomocy z urzędu nie została zapłacona w całości lub w części. Przyczyną oddalenia wniosku pełnomocnika pozwanej był brak tego właśnie oświadczenia. Obwarowane taką sankcją, wymaganie zamieszczenia przez pełnomocnika we wniosku o zwrot kosztów oświadczenia, że opłata należna z tytułu udzielonej z urzędu pomocy nie została zapłacona w całości lub w części służy ochronie środków publicznych przeznaczonych na bezpłatną pomoc prawną – ich użyciu zgodnie z przeznaczeniem.

W piśmie z dnia 18 stycznia 2018 r. pełnomocnik pozwanej wystąpił do Sądu Najwyższego o zmianą punktu 3 postanowienia z dnia 30 listopada 2017 r. przez zasądzenie od Skarbu Państwa lub od powódki kosztów zastępstwa procesowego pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, które nie zostały opłacone nawet w części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, w sprawie cywilnej, w której kosztami procesu został obciążony przeciwnik procesowy strony korzystającej z pomocy udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu

sąd przyznaje po wykazaniu bezskuteczności ich egzekucji (por. w związku z tym art. 122 k.p.c.).

Jeżeli strona reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu wygrała, a pełnomocnik z urzędu złożył zarówno wniosek o zasądzenie kosztów od drugiej strony, jak i wniosek o przyznanie zwrotu kosztów od Skarbu Państwa, to w wypadku obciążenia kosztami procesu przeciwnika procesowego drugi z tych wniosków zostanie rozpoznany dopiero w sytuacji określonej w § 6 rozporządzenia.

Jeżeli zaś w sprawie, w której strona reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu wygrała, a pełnomocnik ten złożył tylko wniosek (prawidłowy) o przyznanie zwrotu kosztów od Skarbu Państwa, to wniosek ten powinien być w pierwszej kolejności rozpoznany jako wniosek o obciążenie kosztami procesu przeciwnika procesowego. Rozpoznanie go ściśle z jego treścią wchodzi w grę dopiero w wypadku nieobciążenia przeciwnika procesowego kosztami procesu, lub - w razie obciążenia przeciwnika procesowego kosztami procesu – w wypadku zaistnienia sytuacji określonej w § 6 rozporządzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2017 r., III CZ 44/17).

Pełnomocnik pozwanej nie złożył w odpowiedzi na skargę kasacyjną ani wniosku o obciążenie powódki kosztami procesu, ani prawidłowego wniosku o przyznanie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu. Uzupełnienie wniosku o przyznanie zwrotu kosztów od Skarbu Państwa w skierowanym do Sądu Najwyższego piśmie z dnia 18 stycznia 2018 r. przez zamieszczenie oświadczenia wymaganego w § 3 rozporządzenia było spóźnione (zob. art. 398⁷ § 1 k.p.c.) i tym samym nieskuteczne.

W tych okolicznościach wniosek pełnomocnika pozwanej o zmianę postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt 324/17, w zakresie punktu 3 nie może być uznany ani za dopuszczalny środek uzupełnienia tego postanowienia w tym zakresie, ani tym bardziej za dopuszczalny środek zaskarżenia tego postanowienia w tym zakresie (por. art. 394¹ k.p.c.). W rezultacie wniosek pełnomocnika pozwanej zawarty w piśmie z dnia 18 stycznia 2018 r. podlegał odrzuceniu (por. art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).